

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-89(5)/14/JS

Warszawa, 9 lutego 2015 r.

DECYZJA DIH-1/ 10 /2015

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie od decyzji Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu z dnia 30 października 2014 r. (nr akt sprawy: KBP-ŻG.8361.59.2014), którą wymierzono ww. przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 4 917 zł (słownie: cztery tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dziewięciu partii wędlin bez opakowań, zafałszowanych z uwagi na podanie na wywieszkach cenowych informacji o składnikach wędlin, niezgodnych z deklaracją producenta zamieszczoną na opakowaniach zbiorczych, **utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.**

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 04 – 16 kwietnia 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Dolnośląskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej we Wrocławiu, zwanego dalej również „*Dolnośląskim WIIH*”, w marcecie DINO mieszczącym się w Świętej Katarzynie przy ul. Żernickiej 6, należącym do przedsiębiorcy DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie, zwanego dalej również „*stroną*”, zakwestionowano dziewięć partii wędlin oferowanych do sprzedaży bez opakowań o łącznej wartości 643,59 zł, wyprodukowanych przez Agro-Rydzyna Sp. z o.o. Kłoda ul. Kolejowa 7K, 64-130 Rydzyna, tj:

- 2,872 kg salcesonu w cenie 11,99 zł/kg o wartości 34,44 zł;
- 1,992 kg parówek śląskich w cenie 9,99 zł/kg o wartości 19,90 zł;
- 3,888 kg parówek śniadaniowych w cenie 11,99 zł/kg o wartości 46,62 zł;
- 6,404 kg kielbasy biesiadnej w cenie 10,99 zł/kg o wartości 70,38 zł;
- 3,618 kg kielbasy podwawelskiej w cenie 15,99 zł/kg o wartości 57,85 zł;
- 2,972 kg wędzonki extra w cenie 19,99 zł/kg o wartości 59,41 zł;
- 7,848 kg szynki rydzyńskiej w cenie 18,99 zł/kg o wartości 149,03 zł;
- 10,044 kg polędwicy z indyka w cenie 13,99 zł/kg o wartości 140,52 zł;
- 5,458 kg mielonki tyrolskiej w cenie 11,99 zł/kg o wartości 65,44 zł;

zwane dalej również „wędlinami”.

W wyniku porównania oznakowania zamieszczonego przez producenta na etykietach opakowań zbiorczych tych produktów, z oznakowaniem dostępnym dla konsumentów, uwidocznionym na wywieszkach cenowych stwierdzono, że wykazy składników ww. wędlin były niespójne z wykazami składników deklarowanymi w oznakowaniu przez producenta .

Na etykietach (podkreślenia Prezesa UOKiK dotyczą tych składników, które ujęto w oznakowaniu na wywieszce w miejscu sprzedaży i było ono zgodne z deklarowanym przez producenta na etykietach opakowań zbiorczych):

- **salcesonu** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: mięso z głów wieprzowych 39%, skórki wieprzowe, woda, serca wieprzowe 10%, sól, żelatyna wieprzowa, hydrolizat białka sojowego, regulator kwasowości: kwas cytrynowy; ocet spirytusowy, przyprawy, ekstrakty przypraw, wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy; substancja konserwująca: azotyn sodu; aromaty.

Na wywieszce cenowej podano: mięso wieprzowe 35%, serca wieprzowe 12%, mięso z głów wieprzowych , skórki wieprzowe 11%, woda technologiczna, E621-substancja wzmacniająca smak i zapach, sól, E250-substancja konserwująca, przyprawy naturalne i ich ekstrakty;

- **parówek śląskich** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: mięso wieprzowe 47%, woda, skórki wieprzowe, skrobia ziemniaczana, sól, błonnik sojowy, izolat białka sojowego, hydrolizat białka sojowego, maltodekstryna, cukier, glukoza; stabilizatory: E451; przeciwutleniacz: E301; regulator kwasowości: E330, E331; przyprawy, ekstrakty przypraw; wzmacniacz smaku: E621; substancja konserwująca: E250, barwnik E 150c.

Na wywieszce cenowej podano: mięso wieprzowe 47%, woda, skórki wieprzowe, skrobia ziemniaczana, sól, błonnik sojowy, izolat białka sojowego, hydrolizat białka sojowego, maltodekstryna, cukier, glukoza; stabilizatory: E451; przeciwutleniacz: E301; regulator kwasowości: E330, E331; przyprawy.

- **parówek śniadaniowych** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: mięso wieprzowe 57%, woda, skórki wieprzowe, skrobia ziemniaczana, sól, białko sojowe, błonnik sojowy, hydrolizat białka sojowego, maltodekstryna, cukier, wzmacniacz smaku: E621; stabilizatory: E451, E452, E407a; przeciwutleniacz: E300, E301; regulator kwasowości: E330, E331; emulgatory: E471, E472c; przyprawy, ekstrakty przypraw (pieprz, chili, gałka muskatołowa, czosnek), barwnik: E150c; substancja konserwująca: E250, aromaty.

Na wywieszce cenowej podano: mięso wieprzowe 57%, woda, skórki wieprzowe, skrobia ziemniaczana, sól, białko sojowe, błonnik sojowy, izolat białka sojowego, hydrolizat białka sojowego, maltodekstryna, cukier, wzmacniacz smaku: E621; stabilizatory: E451, E452, E407a; przeciwutleniacz: E300, E301;

- **kielbasy biesiadnej** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: mięso wieprzowe 56%, woda, skórki wieprzowe, sól, skrobia ziemniaczana, kasza manna (zawiera gluten), hydrolizat białka sojowego, izolat białka sojowego, maltodekstryna, cukier, glukoza, stabilizatory: E450, E451, regulatory kwasowości: E330, E331; przeciwutleniacz: E301; przyprawy, ekstrakty przypraw, wzmacniacz smaku: E621; substancja konserwująca: E250; barwnik: E150c.

Na wywieszce cenowej podano: mięso wieprzowe 56%, woda technologiczna, tkanka łączna, skórki wieprzowe, tłuszcz wieprzowy, białko sojowe, skrobia ziemniaczana, sól, E250- substancja konserwująca, przyprawy naturalne i ich ekstrakty.

- **kielbasy podwawelskiej** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: mięso wieprzowe 78%, skórki wieprzowe, sól, woda, białko sojowe, izolat białka sojowego, hydrolizat białka sojowego, maltodekstryna, glukoza, stabilizatory: E450, E451, E407a; regulatory kwasowości: cytryniany sodu; przeciwutleniacze: kwas askorbinowy, askorbinian sodu; przyprawy, ekstrakty przypraw, wzmacniacz smaku: E621; substancja konserwująca: azotyn sodu, aromaty.

Na wywieszce cenowej podano: mięso wieprzowe 78%, skórki wieprzowe, sól, woda, białko sojowe, izolat białka sojowego, hydrolizat białka sojowego, maltodekstryna, glukoza, stabilizatory: E450, E451, E407a; regulatory kwasowości: cytryniany sodu; przeciwutleniacze: kwas askorbinowy, askorbinian sodu; przyprawy, ekstrakty przypraw, wzmacniacz;

- **wędzonki extra** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: łopatka wieprzowa 68%, woda, sól, białko wieprzowe, białko mleka, stabilizatory: difosforany, trifosforany; substancje zagęszczające: E407a, guma ksantanowa; błonnik ziemniaczany, regulatory kwasowości: cytryniany sodu; przeciwutleniacz: izoaskorbinian sodu; przyprawy, ekstrakty przypraw; wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy; substancja konserwująca: azotyn sodu; aromat.

Na wywieszce cenowej podano: łopatka wieprzowa 68%, woda, sól, białko wieprzowe, białko mleka, stabilizatory: difosforany, trifosforany; substancje zagęszczające: E407a, guma ksantanowa; błonnik ziemniaczany, regulatory kwasowości: cytryniany sodu; przeciwutleniacz: izoaskorbinian sodu; przyprawy, ekstrakty przypraw; wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy.

- **szynki rydzyńskiej** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: łopatka wieprzowa 71%, woda, sól, białko wieprzowe, białko mleka, stabilizatory: difosforany, trifosforany; substancje zagęszczające: E407a, guma ksantanowa; błonnik ziemniaczany, regulatory kwasowości: cytryniany sodu; przeciwutleniacz: izoaskorbinian sodu; przyprawy, ekstrakty przypraw; wzmacniacz smaku: E621, substancja konserwująca: azotyn sodu; aromat.

Na wywieszce cenowej podano: łopatka wieprzowa 71%, woda, sól, białko wieprzowe, białko mleka, stabilizatory: difosforany, trifosforany; substancje zagęszczające: E407a, guma ksantanowa; błonnik ziemniaczany, regulatory kwasowości: cytryniany sodu; przeciwutleniacz: izoaskorbinian sodu; przyprawy, ekstrakty przypraw

- **połędwicy z indyka** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: woda, filet z piersi z indyka 17%, mięso indycze 13%, mięso wieprzowe 13%, skórki wieprzowe, skrobia ziemniaczana, izolat białka sojowego, glukoza, stabilizatory: trifosforany; substancja zagęszczająca: karagen; przeciwutleniacze: kwas askorbinowy, askorbinian sodu; ekstrakty przypraw; sól, wzmacniacz smaku: glutaminian monosodowy; substancja konserwująca: azotyn sodu; aromaty.

Na wywieszce cenowej podano: woda, filet z piersi z indyka 17%, mięso indycze 13%, mięso wieprzowe 13%, skórki wieprzowe, skrobia ziemniaczana, izolat białka sojowego, glukoza, stabilizatory: trifosforany; substancja zagęszczająca: karagen; przeciwutleniacze: kwas askorbinowy, askorbinian sodu; ekstrakty przypraw; sól.

- **mielonki tyrolskiej** producent zadeklarował w wykazie składników produktu: mięso wieprzowe 41%, woda, skórki wieprzowe, skrobia ziemniaczana, sól, białko wieprzowe, skrobia modyfikowana, hydrolizat białka sojowego, błonnik sojowy, izolat białka sojowego, maltodekstryna, cukier, stabilizatory: E450, E451; substancja zagęszczająca: karagen; przeciwutleniacze: E301, E316; regulator kwasowości: E330; przyprawy, ekstrakty przypraw; wzmacniacze smaku: E621, E631; substancja konserwująca: E250; barwniki: E160c, E150c, E120, aromaty.

Na wywieszce cenowej podano: mięso wieprzowe 41%, woda, skórki wieprzowe, skrobia ziemniaczana, sól, białko wieprzowe, skrobia modyfikowana, hydrolizat białka sojowego, błonnik sojowy, izolat białka sojowego, maltodekstryna, cukier, stabilizatory: E450, E451; substancja zagęszczająca: karagen; przeciwutleniacze: E301, E316; regulator.

Etykiety z opakowań zbiorczych znajdowały się w miejscu niedostępnym i niewidocznym dla konsumentów, tj. doczepione były z tyłu wywieszek cenowych dotyczących tych wędlin. Na tych etykietach producent zamieścił dodatkowo informacje wskazujące, iż mogą one zawierać składniki alergenne wymienione w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie *znakowania środków spożywczych* (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.) obowiązującego w trakcie trwania kontroli.

Zdaniem Dolnośląskiego WIIH stwierdzone nieprawidłowości naruszały art. 8 ust. 1 i art. 16 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 r. z późn. zm., s. 1), zwanego dalej „*rozporządzeniem 178/2002*”, art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2014 r. poz. 669 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia*”.

W związku ze stwierdzonymi nieprawidłowościami zarządzono w drodze decyzji z dnia 10 kwietnia 2014 r. niezwłoczne usunięcie tych nieprawidłowości i uwidocznienie na wywieszkach w miejscu sprzedaży wykazu składników zgodnych z zadeklarowanymi przez producenta na etykietach opakowań zbiorczych.

Ustalenia kontroli udokumentowano w Protokole kontroli z dnia 16 kwietnia 2014 r. (nr akt: KBP-ŻG.8361.59.2014) oraz załączonych do niego fotografiach ww. produktów.

Pismem z dnia 2 października 2014 r., Dolnośląski WIIH poinformował przedsiębiorcę DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie o wszczęciu postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu dziewięciu partii zafałszowanych wędlin oraz o przysługującym stronie prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów, a także wezwał do przekazania informacji o wielkości osiągniętego przychodu i obrotu.

Strona skorzystała z przysługującego jej prawa, przekazując pismo z dnia 10 października 2014 r., w którym wskazała, że informacje umieszczone na wywieszkach cenowych były informacjami niepełnymi w stosunku do składów określonych przez producenta na opakowaniach zbiorczych – co wynikało z błędu systemowego, który został niezwłocznie poprawiony. Zdaniem strony w żaden sposób nie można uznać, że powyższe nosiło znamiona zafałszowania czy było zachowaniem celowym mającym na celu świadome wprowadzenie konsumenta w błąd. Strona oświadczyła, że dokłada wszelkich starań aby nie dochodziło do oferowania do sprzedaży produktów niespełniających wymagań przepisów. W związku z powyższym strona wniosła o zastosowanie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej oraz wymierzenie kary w jej dolnych granicach z uwzględnieniem wszystkich okoliczności łagodzących.

Strona przekazała również informacje o swoim obrocie za rok 2013.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 30 października 2014 r. (nr akt sprawy: KBP-ŻG.8361.59.2014), Dolnośląski WIIH wymierzył ww. przedsiębiorcy w oparciu o art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 4 917 zł (słownie: cztery tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu dziewięciu partii zafałszowanych wędlin.

Pismem z dnia 14 listopada 2014 r., strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji i wymierzenie kary w mniejszej wysokości. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła naruszenie:

- art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej poprzez błędnie przyjęcie, że odwołująca się wprowadziła do obrotu produkty zafałszowane, a nie produkty nieodpowiadające jakości handlowej,
- art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej poprzez błędnie przyjęcie, że odwołująca się wprowadziła do obrotu produkty zafałszowane, a nie produkty nieodpowiadające jakości handlowej, o których mowa w art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy.

Uzasadniając odwołanie strona przytoczyła brzmienie art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy o jakości handlowej oraz treść art. 3 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy i na tej podstawie doszła do wniosku, że w jej ocenie stwierdzone podczas kontroli nieprawidłowości można co najwyżej zakwalifikować jako naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 5, a nie art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy o jakości handlowej. Dlatego też strona wskazała, że ewentualna kara winna zostać orzeczona na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, a nie na podstawie przepisów dotyczących zafałszowania.

Strona podkreśliła, że dokłada należytej staranności, co do oferowanych produktów, w tym także dokłada należytej staranności, aby wszystkie produkty spełniały wymagania jakości handlowej. W opinii strony, stwierdzone nieprawidłowości nie miały na celu wprowadzenia konsumenta w błąd i naruszenie jego praw, zatem nie ulega wątpliwości, że „nieprawidłowe” oznakowanie na wywieszkach cenowych wynikało wyłącznie z błędu systemowego, a nie celowego działania. Zapewniła także, że błąd ten został niezwłocznie poprawiony w systemie po stwierdzeniu nieprawidłowości. W związku z powyższym strona nie zgodziła się z tym, że jej zachowanie uznano jako najwyższy stopień szkodliwości. Zdaniem strony z uwagi na to, że działała ona w dobrej wierze, wymierzona kara jest zbyt wysoka i winna zostać wymierzona w niższej wysokości – odpowiadającej równowartości ceny zakwestionowanych produktów.

Pismem z dnia 28 listopada 2014 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje na podstawie art. 10 k.p.a., prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. W myśl art. 17 ust. 2 tego rozporządzenia, państwa członkowskie wprowadzają w życie prawo żywnościowe oraz monitorują i kontrolują przestrzeganie przez podmioty działające na rynku spożywczym i pasz odpowiednich wymogów prawa żywnościowego na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji. W tym celu Państwa Członkowskie zachowują system oficjalnych kontroli i innych działań stosownych do okoliczności, z uwzględnieniem informowania opinii publicznej o bezpieczeństwie i ryzyku związanym z żywnością i paszami, nadzorem nad bezpieczeństwem żywności i pasz oraz innych działaniach monitorujących, obejmujących wszystkie etapy produkcji, przetwarzania i dystrybucji. Państwa Członkowskie ustanawiają również zasady dotyczące środków i kar mających zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego i paszowego. Ustanowione środki i kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

W myśl przepisu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 178/2002 prawo żywnościowe ma na celu ochronę interesów konsumentów i powinno stanowić podstawę dokonywania przez konsumentów świadomego wyboru związanego ze spożywaną żywnością. W szczególności, zgodnie z art. 16 tego rozporządzenia, etykietowanie, reklama i prezentacja żywności nie może wprowadzać konsumentów w błąd.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Definicja jakości handlowej zawarta w art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej obejmuje m.in. wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania artykułów rolno-spożywczych, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

W toku zbierania materiału dowodowego oraz wydania decyzji pierwszej instancji w niniejszej sprawie, przepis art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej stanowił, iż artykuły rolno-spożywcze wprowadzane do obrotu są oznakowane. Do znakowania artykułów rolno-spożywczych, zgodnie z ust. 2 tego przepisu, stosowało się m.in. wymagania art. 46 ust. 1 pkt 1 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia. W myśl art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, oznakowanie środka spożywczego nie mogło wprowadzać konsumenta w błąd, w szczególności co do charakterystyki środka spożywczego, m.in. jego nazwy, właściwości, składu, źródła lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy o jakości handlowej przepis ten miał

zastosowanie również w odniesieniu do reklamy oraz prezentacji artykułów rolno-spożywczych, w tym w szczególności w odniesieniu do ich kształtu, wyglądu, opakowania, zastosowanych materiałów opakowaniowych, sposobu prezentacji oraz otoczenia w jakim były prezentowane.

Przepisy określające wymagania w zakresie oznakowania środków spożywczych, na podstawie których orzekał organ pierwszej instancji, tj. ustawa o jakości handlowej oraz ustawa o bezpieczeństwie żywności i żywienia, uległy zmianie z dniem 13 grudnia 2014 r. wraz z rozpoczęciem obowiązywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1169/2011 z dnia 25 października 2011 r. w sprawie przekazywania konsumentom informacji na temat żywności, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1924/2006 i (WE) nr 1925/2006 oraz uchylecia dyrektywy Komisji 87/250/EWG, dyrektywy Rady 90/496/EWG, dyrektywy Komisji 1999/10/WE, dyrektywy 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, dyrektywy Komisji 2002/67/WE i 2008/5/WE oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 608/2004 (Dz. U. UE L 304 z 22.11.2011 r., s. 18 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1169/2011”.

Jak wskazuje art. 6 rozporządzenia nr 1169/2011, każdemu środkowi spożywcemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem. W myśl zaś art. 7 ust. 1 lit. a tego rozporządzenia, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, oznacza produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów finalnych (podkreślenie Prezesa UOKiK), w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Należy zauważyć, że ww. definicja artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego obowiązuje od dnia 13 grudnia 2014 r. na mocy art. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 7 listopada

2014 r. o zmianie ustawy o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych oraz ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2014 r. poz. 1722), zwana dalej “ustawą o zmianie ustawy o jakości handlowej”. Poprzednie jej brzmienie, obowiązujące w dniu wydania zaskarżonej decyzji Dolnośląskiego WIIH, różniło się jedynie tym, że wskazywało na naruszenie interesów konsumentów, a obecnie doprecyzowano, że chodzi o naruszenie interesów konsumentów finalnych, tj. ostatecznych konsumentów środka spożywczego, którzy nie wykorzystują żywności w ramach działalności przedsiębiorstwa spożywczego.

Poprzednie, wydane w oparciu m.in. o ustawę o jakości handlowej rozporządzenie w sprawie znakowania środków spożywczych, obowiązujące w dacie wydania zaskarżonej decyzji stanowiło w § 17, że w przypadku środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, oprócz nazwy środka spożywczego podaje się m.in.:

- 1) nazwę albo imię i nazwisko producenta,
- 2) wykaz składników,
- 3) klasę jakości handlowej albo inny wyróżnik jakości handlowej, jeżeli zostały one ustalone w przepisach w sprawie szczegółowych wymagań w zakresie jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych lub ich grup albo jeżeli obowiązek podawania klasy jakości handlowej albo wyróżnika wynika z odrębnych przepisów.

Informacje te należało podać w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej danego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

Przepis ten został uchylony na podstawie art. 4 ustawy o zmianie ustawy o jakości handlowej. Powyższe wymogi w zakresie znakowania żywności oferowanej bez opakowań (luzem) zostały zawarte w §19 obowiązującego obecnie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 23 grudnia 2014 r. w sprawie znakowania poszczególnych rodzajów środków spożywczych (Dz. U. z 2015 r. poz. 29). Nowy przepis krajowy w sprawie znakowania środków spożywczych oferowanych luzem jest zgodny z przepisami zawartymi w art. 44 rozporządzenia 1169/2011.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł. Z kolei każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej uwzględnia, na mocy art. 40a ust. 5 tej ustawy, stopień szkodliwości czynu, stopień

zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W niniejszej sprawie, w toku kontroli przeprowadzonej w placówce handlowej należącej do przedsiębiorcy DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie stwierdzono, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu dziewięć partii wędlin bez opakowań, zafałszowanych z uwagi na podanie na wywieszkach cenowych informacji o składnikach wędlin, niezgodnych z deklaracją producenta zamieszczoną na opakowaniach zbiorczych. Zdaniem Dolnośląskiego WIIH naruszało to art. 8 ust. 1 i art. 16 rozporządzenia 178/2002 oraz art. 6 ust. 3 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, gdyż wprowadzało to konsumentów w błąd, w szczególności co do charakterystyki środka spożywczego, w tym jego właściwości i składu.

Biorąc powyższe pod uwagę, Dolnośląski WIIH uznał, że w oznakowaniu dziewięciu ww. partii wędlin podano niezgodne z prawdą dane w zakresie ich składu, co stanowiło podstawę do zakwalifikowania tych produktów jako zafałszowanych (art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej) oraz wymierzenia w drodze decyzji kary pieniężnej, o której mowa w art. 40a ust. 1 pkt 4 ww. ustawy.

Należy zauważyć, że w trakcie niniejszego postępowania uległ zmianie stan prawny. Na mocy ustawy o zmianie ustawy o jakości handlowej, która weszła w życie 13 grudnia 2014 r., uchylony został m.in. art. 6 ust. 3 ustawy o jakości handlowej oraz art. 46 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia, zaś art. 6 ust. 1 ustawy o jakości handlowej otrzymał nowe brzmienie.

Niemniej jednak stwierdzone u strony podczas kontroli nieprawidłowości w dalszym ciągu stanowią przesłankę do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych. Wskazać należy, że od dnia 13 grudnia 2014 r. stosuje się rozporządzenie 1169/2011, w tym jego art. 6, zgodnie z którym każdemu środkowi spożywczemu przeznaczonemu do dostarczenia konsumentowi finalnemu lub do zakładów żywienia zbiorowego muszą towarzyszyć informacje na temat żywności zgodnie z tym rozporządzeniem. W myśl zaś art. 7 ust. 1 lit. a tego rozporządzenia, informacje na temat żywności nie mogą wprowadzać w błąd, w szczególności co do właściwości środka spożywczego, a w szczególności co do jego charakteru, tożsamości, właściwości, składu, ilości trwałości, kraju lub miejsca pochodzenia, metod wytwarzania lub produkcji. Wskazać należy także, że podmiotem działającym na rynku spożywczym odpowiedzialnym za informację na temat żywności jest podmiot, pod którego nazwą lub firmą jest wprowadzany na rynek dany środek spożywczy lub, jeżeli podmiot nie prowadzi działalności w Unii, importer danego środka spożywczego, co wprost wynika z art. 8 ust 1 rozporządzenia 1169/2011. Ust. 2 ww. przepisu stanowi, że podmiot działający na rynku spożywczym odpowiedzialny za informację na temat żywności zapewnia obecność i rzetelność informacji na temat żywności zgodnie z mającym zastosowanie prawem dotyczącym informacji na temat żywności oraz z wymogami odpowiednich przepisów

krajowych. Zgodnie natomiast z ust. 4 podmioty działające na rynku spożywczym w przedsiębiorstwach pozostających pod ich kontrolą nie mogą modyfikować informacji towarzyszących środkowi spożywczemu, jeżeli taka modyfikacja wprowadzałaby w błąd konsumenta finalnego lub w inny sposób zmniejszała poziom ochrony konsumentów i możliwości dokonywania świadomego wyboru przez konsumenta finalnego. Podmioty działające na rynku spożywczym są odpowiedzialne za wszelkie zmiany, których dokonują w informacjach na temat żywności towarzyszących środkowi spożywczemu.

Należy także dodać, że na dołączonych do przedmiotowych produktów etykietach producent zamieścił informacje wskazujące, iż mogą one zawierać składniki alergenne - wymienione w załączniku nr 1 do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. Nr 137, poz. 966 z późn. zm.), a obecnie wymienione w Załączniku II rozporządzenia 1169/2011.

Mając na uwadze powyższe strona, jako podmiot wprowadzający do obrotu na etapie sprzedaży detalicznej zakwestionowane wędliny, jest odpowiedzialna za informacje na temat żywności i ponosi w związku z tym odpowiedzialność za ich obecność i rzetelność.

Odwołując się od decyzji strona nie kwestionuje ustaleń faktycznych kontroli, natomiast nie zgadza się z wymierzeniem jej kary pieniężnej za zafałszowanie i wskazała, że ewentualna kara winna zostać orzeczona na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ww. ustawy czyli za niewłaściwą jakość. Strona podkreśliła, że dokłada należytej staranności, co do oferowanych produktów w tym także dokłada należytej staranności, aby wszystkie produkty spełniały wymagania jakości handlowej. Zdaniem strony, stwierdzone nieprawidłowości nie miały na celu wprowadzenia konsumenta i wynikały wyłącznie z błędu systemowego a nie celowego działania. Zapewniła także, że błąd ten został niezwłocznie poprawiony w systemie po stwierdzeniu nieprawidłowości.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK podkreśla, że - jak to już zostało wskazane - w myśl art. 8 ust. 4 rozporządzenia 1169/2011, podmioty działające na rynku spożywczym nie mogą modyfikować informacji towarzyszących środkowi spożywczemu i są odpowiedzialne za wszelkie zmiany, których dokonują w informacjach na temat żywności. Nie ulega wątpliwości, że podmiotem odpowiedzialnym za informacje umieszczone w miejscu sprzedaży na wywieszkach cenowych była strona.

Należy dodać, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oryginalne opakowania przedmiotowych wędlin były oznakowane prawidłowo, w tym i informacjami o alergenach.

Strona ograniczyła się jedynie do bezkrytycznego wydruku wywieszek cenowych - jak podnosi - z systemu, bez sprawdzenia czy dane na nich zawarte są zgodne informacjami zamieszczonymi na etykietach producenta będąc w ich posiadaniu. Na marginesie trzeba dodać, że to właśnie strona musiała wprowadzić błędne dane do systemu. Wobec powyższego niewątpliwym jest, że nie dochowała ona należytej staranności i ostrożności przy wprowadzaniu do obrotu artykułów rolno-spożywczych, doprowadzając tym samym w konsekwencji do podania w oznakowaniu niezgodnych z prawdą danych w zakresie składu,

której efektem końcowym było wprowadzenie w błąd nabywców. Mając na uwadze powyższe, strona ponosi pełną odpowiedzialność za powstałe nieprawidłowości.

Odwołując się od ww. decyzji strona zarzuciła organowi pierwszej instancji naruszenie art. 3 pkt 10 oraz art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Jak twierdzi strona, w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do przyjęcia, iż wystąpiła którakolwiek z przesłanek uzasadniających uznanie wprowadzonych przez nią do obrotu artykułów rolno-spożywczych za zafałszowane.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK wskazuje, że zgodnie ze stanowiskiem przyjętym w orzecznictwie przepisy prawa żywnościowego, w tym przepisy o jakości handlowej, sprzeciwiają się każdej praktyce, również dotyczącej oznakowania środka spożywczego, mogącej w jakikolwiek sposób wprowadzać w błąd konsumenta. Obowiązkiem podmiotu jest wprowadzenie do obrotu produktów oznakowanych zgodnie z przepisami, w sposób rzetelny i niebudzący wątpliwości (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 marca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 91/10).

W tym miejscu należy wskazać, że obowiązujące regulacje wprost definiują pojęcie artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego. W art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej podano wyliczenie okoliczności warunkujących uznanie wyrobu za zafałszowany, naruszających interesy konsumentów finalnych w sposób istotny, co w konsekwencji wpływa na zakres odpowiedzialności podmiotu wprowadzającego dany produkt do obrotu. W szczególności zafałszowanie może polegać na podaniu niezgodnej z prawdą informacji o składzie artykułu rolno-spożywczego (art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej). W przedmiotowej sprawie, zdaniem Prezesa UOKiK, działanie takie miało miejsce. Wprowadzenie do obrotu przez przedsiębiorcę DINO POLSKA S.A. z siedzibą w Krotoszynie wędlin, których wykazy składników podane na wywieszkach cenowych w sklepie w rzeczywistości różniły się od wykazu składników zamieszczonych przez producenta na opakowaniach zbiorczych przedmiotowych wędlin, wprowadzało konsumentów w błąd, gdyż otrzymywali oni inne produkty, niż sugerowały dostępne im, niepełne, informacje. Zatem pozbawieni byli także możliwości dokonania świadomego wyboru. Potwierdzenie powyższego stanowiska znajduje się w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 września 2010 r. (sygn. VI SA/Wa 901/10), w którym Sąd stwierdził, iż „oznakowanie wprowadzające w błąd, to nie tylko oznakowanie nieprawdziwe czy mylące, ale również niepełne, niewystarczająco precyzyjne czy wieloznaczne”.

Podkreślenia wymaga również fakt, że ze zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego wynika, iż przedmiotowe wędliny oznakowane były przez producenta na etykietach opakowań zbiorczych w sposób prawidłowy, a mimo to strona nie uwidoczniała przy ww. produktach części istotnych składników, a w niektórych przypadkach wykaz składników zmodyfikowano, tj.:

- przy salcesonie na wywieszce cenowej podano: na pierwszym miejscu mięso wieprzowe 35%, którego w rzeczywistości nie było, serca wieprzowe 12% (w rzeczywistości 10%), mięso z głów wieprzowych (w rzeczywistości 39%), skórki wieprzowe 11% (w

rzeczywistości bez wykazania procentowej zawartości), nie wymieniono natomiast żelatyny wieprzowej, hydrolizatu białka sojowego, regulatora kwasowości: kwasu cytrynowego; octu spirytusowego i aromatów;

- przy parówkach śląskich na wywieszce cenowej w stosunku do etykiety producenta nie wymieniono: wzmacniacza smaku: E621; substancji konserwującej E250 oraz barwnika E150c;
- przy parówkach śniadaniowych na wywieszce cenowej w stosunku do etykiety producenta nie wymieniono: regulatora kwasowości: E330 i E331; emulgatorów: E471, E472c; przypraw i ekstraktów przypraw, barwnika E150c; substancji konserwującej: E250, aromatów;
- przy kielbasie biesiadnej na wywieszce cenowej w stosunku do etykiety producenta nie wymieniono: kaszy manny (zawierającej gluten), hydrolizatu białka sojowego, izolatu białka sojowego, maltodekstryny, cukru, glukozy, stabilizatorów: E450, E451; regulatorów kwasowości: E330 i E331; przeciwutleniacza: E301; wzmacniacza smaku: E621; i barwnika: E150c; wymieniono natomiast tkankę łączną, tłuszcz wieprzowy i białko sojowe;
- przy kielbasie podwawelskiej na wywieszce cenowej w stosunku do etykiety producenta nie wymieniono: wzmacniacza smaku: E621; substancji konserwującej: azotynu sodu i aromatów;
- przy wędzance ekstra na wywieszce cenowej w stosunku do etykiety producenta nie wymieniono: substancji konserwującej: azotynu sodu i aromatu;
- przy szynce rydzyskiej na wywieszce cenowej w stosunku do etykiety producenta nie wymieniono: substancji konserwującej: azotynu sodu i aromatu;
- przy polędwicy z indyka na wywieszce cenowej w stosunku do etykiety producenta nie wymieniono: wzmacniacza smaku: glutaminianu monosodowego; substancji konserwującej: azotynu sodu i aromatu;
- przy mielonce tyrolskiej na wywieszce cenowej w stosunku do etykiety producenta nie wymieniono: regulatora kwasowości: E330, przypraw i ekstraktów przypraw, wzmacniaczy smaku: E621, E631; substancji konserwującej: E250; barwników: E160c, E150c, E120, aromarów.

Powyższe niezgodności w sposób jednoznaczny wskazują, że skład ww. wędlin podany przez stronę w miejscu sprzedaży był niezgodny z wymienionym na etykietach producenta, a zatem niezgodny z prawdą. Przedstawione nieprawidłowości wyczerpują definicję artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego w rozumieniu art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, zważywszy iż nieprawidłowości te w sposób istotny, w ocenie Prezesa UOKiK, naruszały interesy konsumentów finalnych.

Trudno uwierzyć, w to że profesjonalista zajmujący się sprzedażą wyrobów mięsnych nie zauważył, że oferowany przez niego salceson składa się z 35% mięsa wieprzowego podczas gdy powszechnie wiadomo, iż salcesony wyrabia się przede wszystkim z głowizny.

Pominięcie w wykazie składników m.in. wzmacniaczy smaku, czy substancji konserwujących oraz barwników, pozbawiło konsumentów ważnych informacji o produktach, wskazując im na wyższą jakość niż było w rzeczywistości. Ponadto konsumenci nie zostali poinformowani o alergenach.

Wobec powyższego, zdaniem Prezesa UOKiK, nie można - tak jak chce tego strona - uznać zakwestionowanych produktów jako niewłaściwej jakości bez znamion zafałszowania uzasadniając to błędami systemu podczas drukowania, zwłaszcza że strona w odwołaniu podkreślała, że dokłada należytej staranności, aby oferowane przez nią produkty spełniały wymagania jakości handlowej.

Odnosząc się do odmiennej oceny przesłanek dokonanej przez stronę i organ pierwszej instancji, po wnikliwej analizie zaskarżonej decyzji, Prezes UOKiK nie znalazł podstaw do jej zmiany. Zdaniem Prezesa UOKiK organ pierwszej instancji przed wydaniem decyzji uwzględnił wszystkie przesłanki określone w art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, tj.: stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia dotychczasową działalność przedsiębiorcy i wielkość jego obrotów i na ich podstawie wymierzył stronie karę pieniężną w wysokości 4 917 zł, stanowiącą 0,0003% osiągniętego przez stronę przychodu w 2013 r. Zgodnie z treścią art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kwota kary pieniężnej za wprowadzenie do obrotu zafałszowanych artykułów rolno-spożywczych musiała się mieścić w przedziale od minimalnej wysokości 1000 zł do maksymalnej kwoty stanowiącej 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, tj.: kwoty 165 966 125,93 zł.

W związku z powyższym, wymierzenie kary w takiej wysokości, jak uczynił to organ pierwszej instancji, zdaniem Prezesa UOKiK, nie daje podstaw do jej kwestionowania. Wskazać należy, że działania naprawcze podjęte przez stronę zostały uwzględnione przez organ pierwszej instancji w toku miarkowania wymiaru sankcji, jednakże należy je rozpatrywać w kontekście realizacji obowiązku ciążącego na stronie, a nie czynnika mającego wpływ na funkcje, jakie ma pełnić wymierzona kara.

W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona kara została ustalona w prawidłowej wysokości oraz jest współmierna i adekwatna do stwierdzonych nieprawidłowości. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia 178/2002, kary mające zastosowanie w przypadku naruszenia prawa żywnościowego powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Żeby kara była odstrasżająca musi być dotkliwa dla przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi spełniać także funkcję prewencyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona sankcja powinna spełniać także funkcję represyjną, czyli stanowić poważną dolegliwość, jednakże nie powinna eliminować przedsiębiorcy z obrotu gospodarczego. Dodać należy, że celem prawa

żywnościowego, zgodnie z art. 8 rozporządzenia 178/2002, jest ochrona interesów nabywców, dlatego też jego przestrzeganie powinno stanowić podstawę dokonywania przez nich świadomego wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością. Szczególnie należy wskazać, że celem ustawy o jakości handlowej jest przede wszystkim ochrona nabywców przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, a więc kary w tego rodzaju sprawach, po uwzględnieniu kryteriów ich wymierzania określonych w art. 40a ust. 5 ww. ustawy, nie powinny być symboliczne (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 28 lipca 2010 r., sygn. VI SA/Wa 769/10).

Prezes UOKiK nie podziela również stanowiska strony w kwestii niskiego, jej zdaniem, stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia i zakresu naruszenia. Prezes UOKiK, działając w trybie odwoławczym, ponownie przeprowadził analizę uwzględnienia przez Dolnośląskiego WIIH kryteriów wynikających z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i zważył, co następuje:

- nie można zgodzić się z twierdzeniem strony, jakoby stwierdzone nieprawidłowości w znikomym stopniu naruszały interesy konsumentów. Fakt, że zdaniem strony nieprawidłowości w oznakowaniu nie powstały w sposób świadomy nie umniejsza odpowiedzialności za zaistnienie takiego stanu. Zdaniem Prezesa UOKiK, strona wprowadzając do obrotu zakwestionowane wędliny przyczyniła się do wprowadzenia nabywców w błąd, naruszając tym samym ich prawo do dokonania świadomego wyboru produktu. Strona nie zapewniła rzetelnej i pełnej informacji, dającej podstawy do takiego wyboru. Wiadomym jest, że ograniczenie lub nawet brak możliwości podjęcia racjonalnej decyzji szkodzi nabywcom, gdyż wiąże się z niekorzystnym z ekonomicznego punktu widzenia wyborem innego produktu. Za szczególnie niebezpieczny dla niektórych konsumentów należy uznać brak informacji o składnikach alergennych, których spożycie może powodować u nich zagrożenie zdrowia. Producent deklarował m.in. w składzie swoich produktów, że zawierają: białko sojowe, gluten, białka mleka. Ponadto na wszystkich wyrobach podawał informację, że „produkt może zawierać”: m.in. seler, gorczycę, mleko, łubin, dwutlenek siarki i siarczyny, nasiona sezamu. Biorąc pod uwagę rolę, jaką pełnią w życiu codziennym przetwory mięsne oraz powszechność ich spożycia, należy uznać, że strona w sposób rażący naruszyła interesy konsumentów;
- nie ma też uzasadnionych podstaw stanowisko strony w odniesieniu do stopnia zawinienia. To strona nie wywiązała się należycie ze swoich obowiązków, nałożonych na nią przepisami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej i nie umieściła na wywieszkach w miejscu sprzedaży informacji, jakie przekazał jej producent na etykietach opakowań zbiorczych, zatem tylko to od niej zależało aby do obrotu nie trafiły zafałszowane artykuły rolno-spożywcze. Jeszcze raz należy podkreślić, że zakwestionowane wędliny były oznakowane przez producenta w sposób prawidłowy i zgodny z prawem. Powoływanie się przez stronę na fakt, iż nie była świadoma nieprawidłowości, nie ma żadnego uzasadnienia, gdyż to jej działania celowe lub nieprawidłowości powstały;

- oceniając zakres naruszenia, Prezes UOKiK wziął pod uwagę fakt, iż organ pierwszej instancji słusznie zauważył, że informacja o składzie środka spożywczego stanowi jeden z najważniejszych elementów jakości handlowej. Nierzetelne informowanie w oznakowaniu produktów o ich właściwościach i cechach godzi w interesy konsumentów oraz stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanych produktów z wymogami polskiego i europejskiego prawa żywnościowego. Prawo to nie przewiduje możliwości zwolnienia się z tego obowiązku, zaś jego celem jest przede wszystkim ochrona interesów konsumentów,
- przy ocenie dotychczasowej działalności przedsiębiorcy, Prezes UOKiK wziął pod uwagę fakt, iż strona działa na rynku artykułów żywnościowych od wielu lat i należy do grupy dużych przedsiębiorców zajmujących silną pozycję na rynku. W okresie ostatnich 24 miesięcy stronie dwukrotnie wymierzono kary pieniężne, w związku z wprowadzeniem do obrotu trzech partii produktów nieodpowiadających jakości handlowej oraz karę pieniężną w związku z wprowadzeniem do obrotu zafalszowanego artykułu rolno-spożywczego o nazwie „makaron z mąki semoliny z pszenicy durum” z uwagi na stwierdzenie w produkcie innej pszenicy poza pszenicą durum;
- wielkość obrotów – zadeklarowany przez stronę obrót (przychód) w roku 2013 wyniósł 1 659 661 259,32 zł.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK stwierdził, że Dolnośląski WIIH, wymierzając karę pieniężną, ocenił w sposób prawidłowy przesłanki zawarte w ww. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, co wpłynęło na wysokość kary pieniężnej.

Ponadto, z uwagi na nieprzestrzeganie przepisów regulujących jakość handlową artykułów rolno-spożywczych skutkujące istotnym naruszeniem interesów konsumentów, a także przeświadczeniem strony o tym, że dopełniła ona wszystkich obowiązków prawnym w zakresie umieszczania na wywieszkach cenowych zgodnych z prawem pełnych informacji dotyczących wykazu składników wędlin, Prezes UOKiK nie znalazł argumentów przemawiających za uwzględnieniem wniosku strony o zmianę zaskarżonej decyzji w przedmiocie wymierzenia niższej kary pieniężnej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 k.p.a. w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej we Wrocławiu w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r., poz. 270 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
WICEPREZES

Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. **Pani Anna Stefańska-Żabiuk**
Pełnomocnik
„DINO POLSKA” S.A.
z siedzibą w Krotoszynie
Kancelaria Adwokacka
ul. Garncarska 16
64-400 Ostrów Wielkopolski
2. **Dolnośląski Wojewódzki Inspektor**
Inspekcji Handlowej
3. a/a